

den, men det forekommer mig naturligt, at man ser paa, hvorledes denne Adgang til Kontrol virker, om den ikke vil virke saaledes, at Publikum uvilkaarlig vil søge til de Kasser, som derved, at de har underkastet sig Kontrol, byder Sikkerhed for en god og rimelig Administration, og holde sig fra de usunde Geschäfte. Men i øvrigt er hele Forholdet af den Natur, at det vil være rimeligt at komme til en almindelig Tilsynslovgivning, naar Tid og Lejlighed frembyder sig.

Det ærede Medlem fra Verninges Kritik af min Administration, Indenrigsministeriets, Sygekassernes Administration, for ikke at have overholdt givne Forudsætninger kan jeg altsaa i ingen Henseende anerkende. Under Omtalen af Indenrigsministeriets Administration er der i øvrigt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) rettet et Angreb paa denne i Anledning af en paatænkt Amtmands-udnævnelse. Det ærede Medlem sagde, at naar han — i øvrigt ikke i nogen aggressiv Hensigt — kritiserede den paatænkte Udnævnelse, laa det ikke i, at den vedkommende Overretssagfører Johansen var radikal, thi efter det ærede Medlems Mening bør Anskuelser ikke spørre Vejen for nogen „kompetent Ansøger“, Kritikken vender sig der imod, at Ministeriet ved den paatænkte Besættelse er gaaet saa stærkt „udenfor de sædvanlige Veje“, at Maaden „har været saa fuldstændig paa tværs af den traditionelle“, „at den offentlige Mening havde vanskeligt ved at se anderledes paa denne Sag, end at man har søgt at belønne en Partimand, fordi han var Partimand“. Jeg skal nu tillade mig at forudskikke den Bemærkning, at Statens Embeder, selv de højeste, ikke er lønnede saaledes, at man derved er i Stand til at belønne nogen Mand, der i privat Virksomhed er naaet til høj Anseelse og Betydning, og at Overretssagfører Johansens Overtagelse af Amtmandsembedet, hvis den var blevet fuldbyrdet, fra hans Side havde betydet et stort Offer med Hensyn til Frihed, Uafhængighed og Økonomi. Naar jeg havde ment, at det var hensigtsmæssigt at opfordre Hr. Johansen til at overtage dette Embede, er Grunden, at jeg tror, at Administrationen vilde have Gavn af den Friskhed, som sker ved, at der nu og da finder Tilførsel Sted ude fra af Kræfter, hvis Udvikling har været en anden end den traditionelle. Dette vil ikke hyppigt kunne ske, fordi der overhovedet vil være meget faa Kræfter for Haanden, som vil være villige til at træde ind, hvad

ogsaa dette Tilfælde viste. Endvidere vil de, der gaar ind i Statens Tjeneste som unge, selvfølgelig] have og bør have en rimelig Udsigt til ved Dygtighed at kunne naa frem indenfor denne, men jeg tror, at det ogsaa for dem vil være nyttigt at vide, at heller ikke Regelen om det udelukkende Avancement indenfor Statstjenesten er uden Undtagelser, idet dette vil være tjenligt til at fremkalde Anspændelse af Kræfter, til at gøre Uddannelsen omfattende og saa fremdeles.

Angaaende Kompetencespørgsmaalet, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds omtalte, og om hvilket han altsaa sagde, at Anskuelser ikke maatte spørre Vejen for nogen kompetent Ansøger, skal jeg først sige, at om Amtmandsembeder finder der ingen Ansøgning Sted, og dernæst: De to dygtige yngre Embedsmænd, som er udnævnte, vil sikkert gøre god Fyldest. De hører til den Skole af Embedsmænd, som jeg tror, Befolkningen sætter Pris paa, fordi de baade forstaar Befolkningen og Tiden og Embedet. Jeg har kun haft Lejlighed til at lære den ene at kende personligt, og jeg vurderer hans Personlighed, Arbejdsevne og Duelighed meget højt, og det har været mig kært at føre ham frem. Den anden Embedsmand kender jeg kun efter det udmærkede Omdømme, han nyder i sit Ministerium. Men den Kompetence, som Hr. Overretssagfører Johansen vilde have medført til Amtmandsembedet, om ikke private og personlige Forhold havde bestemt ham til ikke at modtage det, vil jeg slet ikke sammenligne med disse yngre Embedsmænds. For saa vidt den juridiske Side af Amtmandsembedet angaar, er Hr. Johansens Kompetence af den højeste Rang. Jeg sigter ikke her til hans Eksamen, vel blandt de fineste juridiske Eksaminer, der er tagne, men til hele Hr. Johansens Virksomhed, hans Sagførervirksomhed, der har givet ham en sjælden Anseelse, endvidere til hans Docentvirksomhed ved Universitetet, hvortil han kaldtes ikke ved egen Ansøgning, men ved det juridiske Fakultets Henvendelse til daværende Kultusminister J. C. Christensen, den Gang Universitetet for første Gang skulde have en praktisk Docent. Hvorledes denne Virksomhed var, foreligger der i øvrigt et Vidnesbyrd om af særlig Art, idet det samme juridiske Fakultet, da Hr. Johansen fra traadte, ønskede, at han skulde overtage Censurvirksomheden ved de juridiske Eksaminer. Jeg skal endvidere henvise til Hr. Johansens Deltagelse i Arbejdet ved den faste Voldgiftsret. For Amtmandsembedets øv-